

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 533/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Wüstenrot poisťovňa, a. s., Karadžičova 17, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Jaroslavom Čollákom, advokátska kancelária, Floriánska 19, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 301/2016 z 20. decembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Wüstenrot poisťovňa, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Wüstenrot poisťovňa, a. s., Karadžičova 17, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 301/2016 z 20. decembra 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 138/2015 konal Okresný súd Martin (ďalej len „okresný súd“) o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti sťažovateľke zaplata sumy 573,84 € s príslušenstvom, a to v časti z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, a v časti z titulu náhrady škody za porušenie právnej povinnosti. Podľa žalobkyne k bezdôvodnému obohateniu na strane sťažovateľky malo dôjsť tým, že žalobkyňa plnila za sťažovateľku to, čo mala plniť sama sťažovateľka, keď žalobkyňa zaplatila poškodenému škodu, ktorú mu spôsobila pri prevádzke motorového vozidla, a to tak, že pri otváraní dverí na motorovom vozidle, ktoré bolo zaparkované, jej vietor tieto dvere vytrhol z ruky a tie narazili do vedľa stojaceho motorového vozidla poškodeného. Uvedenú škodu mala podľa názoru žalobkyne z dôvodu existencie poistenia za škodu spôsobenú pri prevádzke motorového vozidla zaplatiť poškodenému namiesto nej sťažovateľka, avšak z dôvodu porušenia tejto jej právnej povinnosti vyplývajúcej jej zo zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) si žalobkyňa uplatnila proti sťažovateľke aj nárok na náhradu spôsobenej škody, ktorej výška zodpovedala sume úrokov z omeškania a ňou zaplatených nákladov na súdne konanie sp. zn. 15 C 223/2015, v ktorom poškodený žaloval žalobkyňu na náhradu škody spôsobenej na jeho motorovom vozidle.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 17 C 138/2015 zo 7. apríla 2016 žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť jej sumu 573,84 € s prísl. dôvodiac, že za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla treba považovať aj škodu, ktorá bola spôsobená otváraním dverí na zaparkovanom motorovom vozidle, t. j. za prevádzku motorového vozidla sa považujú aj všetky úkony pred a po jazde, t. j. pred aj po čase, keď je motorové vozidlo v pohybe.

4. Z dôvodu odvolania sťažovateľky označený rozsudok okresného súdu potvrdil aj krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 301/2016 z 20. decembra 2016 (rozsudky nadobudli

v spojení právoplatnosť 23. marca 2017) stotožniac sa v plnom rozsahu aj s odôvodnením rozsudku okresného súdu.

5. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľka namieta porušenie základného práva a práva na spravodlivý súdny proces, a to podľa jej názoru z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu, v ktorom jej neboli dané relevantné odpovede na všetky jej odvolacie námietky, a z dôvodu, že okresný súd, ako aj krajský súd sa nevysporiadali s odlišnou judikatúrou v obdobných veciach, od ktorej sa odchyľili a na ktorú sťažovateľka poukazovala, pričom v tejto súvislosti v sťažnosti okrem iného tiež uviedla, že *„... absencia riadneho odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorý nereagoval na podstatné odvolacie argumenty sťažovateľa a vôbec sa nevysporiadal s tým, prečo sa odklonil od ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít (R 9/1972, Cpj 10/1983 publikované pod číslom 3/84, R 20/1975) zakladá aj nepreskúmateľnosť tohto rozsudku...“*. Okrem uvedeného podľa sťažovateľky nie je možné takéto rozhodnutie vylúčiť z prieskumu ústavnosti len z dôvodu „bagatelnosti sporu“, pretože v danom prípade ide o extrémne vybočenie *„... zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd...“*.

6. Sťažovateľka svoju obrannú argumentáciu založila na konštatovaní, že v zmysle ňou označenej judikatúry nebola povinná, a to ani na základe zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za žalobkyňu uhradiť ňou spôsobenú škodu na majetku (na motorovom vozidle) poškodeného, pretože táto vznikala za situácie, keď motorové vozidlo žalobkyne, ktorým bola škoda spôsobená, nemalo v čase vzniku škody zapnutý motor, a teda nebolo v prevádzke, takže v danom prípade nešlo a ani nemôže ísť o škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

7. Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla: *«... krajský súd aj napriek skutočnosti, že vozidlo nebolo v pohybe a nemalo zapnutý motor, dospel k záveru, že sa jedná o škodu, ktorá bola vyvolaná osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla. Sťažovateľ považuje tento právny názor súdu za extrémne nesúladný so zmyslom a účelom zodpovednosti za škodu spôsobenej prevádzkou motorového vozidla ako aj so zmyslom a účelom jej povinného zmluvného poistenia. Sťažovateľ má za to, že vzniknutá škoda nie je*

predmetom poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla z dôvodu, že ku škode nedošlo pri prevádzke vozidla a škoda nebola vyvolaná osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla. Sťažovateľ poukazuje na to, že právny názor súdu, že prevádzkou motorového vozidla sú úkony, ktoré súvisia s jazdou a úkonmi pred a po ukončení jazdy, bez ohľadu na to, či je v chode motor vozidla, nemá oporu v zákone, ani v ustálenej judikatúre...

... podľa Stanoviska Cpj 10/1983 publikovaného v Zbierke rozhodnutí a stanovísk NSSR pod číslom 3/1984, je jednou zo základných podmienok posúdenia nároku na náhradu škody podľa ustanovenia § 427 OZ, že škoda bola spôsobená prevádzkou dopravného prostriedku. Táto zodpovednosť teda neprichádza do úvahy pri každom spôsobení škody dopravným prostriedkom, ale len vtedy, keď je vyvolaná osobitnou povahou prevádzky...

... prevádzkou motorového vozidla podľa R 9/1972 je aj príprava k jazde a bezprostredné výkony po ukončení jazdy, ako aj výkony potrebné na udržiavanie vozidla. Už samo uvedenie motorového vozidla do chodu patrí k prevádzke motorového vozidla bez ohľadu na to, či sa vozidlo uvedie do pohybu či nie, nech sa už tak stalo na ceste, prípadne na inom priestranstve verejnosti prístupnom alebo ešte v garáži, a či motor uviedol do chodu sám prevádzateľ alebo jeho pracovník... Súd teda uvažoval o prevádzke motorového vozidla v časových intenciách počínajúcich naštartovaním motora (príprava k jazde) a (per negationem „už samotné uvedenie motora do chodu“) končiacich vypnutím motora (bezprostredné výkony po ukončení jazdy)... Ak by teda škoda vznikla pri otvorení dvier motorového vozidla pred uvedením motora do chodu, v zmysle rozhodnutia 9/1972 explicitne nie je takáto škoda dôsledkom prevádzky a nie je dôvod sa domnievať, že najvyšší súd ako pôvodca tejto judikatúry mal na mysli niečo iné, keď hovorí o ukončení prevádzky, nakoľko otvorenie dvier po vypnutí motora je rovnaký úkon ako otvorenie dvier pred naštartovaním motora.

V posudzovanom prípade stretu s dverami motorového vozidla žalobkyne nebol motor poisteného vozidla v chode, a vozidlo sa ani samovoľne nepohybovalo, bolo odstavené. Išlo teda o situáciu diametrálne odlišnú od zaužívaného výkladu pojmu „prevádzka“.»

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti Wüstenrot poisťovňa, a.s. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 301/2016 z 20. decembra 2016 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 301/2016 z 20. decembra 2016 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 374,81 EUR na účet JUDr. Jaroslava Čolláka, advokáta, do troch dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. V súvislosti so sťažovateľkou napádaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť,

že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

12. Krajský súd svoj rozsudok v podstatnej časti odôvodnil takto:

„S rozhodnutím súdu prvej inštancie, právnym posúdením veci, ako aj zdôvodnením rozsudku sa odvolací súd plne stotožnil a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP na tento poukazuje. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav následne prijaté právne závery. Keďže súd prvej inštancie sa vypořiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní a na ktoré poukazoval žalovaný aj v priebehu prvostupňového konania, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné.

Pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd ďalej uvádza nasledovné:

Žalovaná v odvolaní opakuje rovnaké argumenty, ktoré prezentovala už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa okresný súd v napadnutom rozsudku dôsledne a dostatočne vysporiadal. Odvolací súd (na rozdiel od odvolateľa) je toho názoru, že z ustálenej judikatúry súdov, ako aj z odbornej teórie vyplýva, že prevádzkou motorového vozidla sa rozumie nielen pohyb motorového vozidla, ale aj jeho príprava na jazdu, udržiavanie vozidla v stave spôsobilom na jazdu a úkony potrebné po skončení jazdy (napr. aj otváranie, či zatváranie dverí). Škoda je teda spôsobená prevádzkou dopravného

prostriedku, ak bola spôsobená na inom motorovom vozidle aj pri otváraní a zatváraní dverí na parkovisku...“

13. Pre úplnosť veci je nevyhnutné uviesť aj podstatnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ktorý uviedol:

„Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení a zisteného skutkového stavu veci, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že 10.8.2013 žalobkyňa bola účastníčkou poistnej udalosti, pri ktorej, pri otváraní dverí na svojom motorovom vozidle spôsobila škodu na vozidle vo vlastníctve spoločnosti .. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku, pretože v danom prípade vystupovala ako prevádzateľ motorového vozidla s tým, že škoda bola vyvolaná osobitnou povahou prevádzky, pričom rozdielne od žalovaného súd je toho názoru a tak sa uberá aj rozhodovacia činnosť súdov, že škodová udalosť nemusí vzniknúť len vtedy, ak je vozidlo v pohybe, teda nie je rozhodujúce, či v danom prípade bol v chode motor vozidla alebo nie a tiež pokiaľ ku škode došlo pri otváraní dverí žalobkyne, ktoré narazili do vedľa stojaceho vozidla, tak podľa názoru súdu úkony, ktoré súvisia s jazdou a úkonmi pred a po ukončení jazdy sa považujú za okolnosť, ktorá má pôvod v prevádzke vozidla a teda je zrejmá zodpovednosť žalobkyne podľa § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Následne potom v súvislosti so Zmluvou o poistnom (správne má byť „povinnom“, pozn.) zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorú mala uzavretú žalobkyňa s Wüstenrot poisťovňou a.s. nastúpila povinnosť poisťovne podľa § 11 ods. 7 Zákona č. 381/2001 Z. z. poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a to s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b) Zákona č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého poistený má právo z poistenia zodpovednosti, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci.“

14. Z citovaného, ako aj zo sťažnosti sťažovateľky je zrejmé, že spornou, resp. sťažovateľkou spochybňovanou otázkou je skutočnosť, či za škodu spôsobenú

prevádzkou motorového vozidla, ktorej úhrada by bola krytá v rámci povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, je možné považovať aj škodu, ktorá bola spôsobená motorovým vozidlom v čase, keď toto vozidlo nebolo v pohybe, pričom v tomto prípade okresný súd a stotožniac sa s ním aj krajský súd dospeli k záveru, že za takúto škodu možno v zmysle judikatúry z roku 1972 (R 9/1972), na ktorú poukazovala aj samotná sťažovateľka, považovať nielen škodu spôsobenú motorovým vozidlom v čase, keď nie je v pohybe, avšak má zapnutý motor, ale že za takúto škodu, t. j. za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, možno považovať aj škodu spôsobenú stojacím motorovým vozidlom v čase, keď má vypnutý motor, s čím sťažovateľka vyjadrila nesúhlas.

15. Keďže prevádzka motorového vozidla, ktorú sťažovateľka striktne viaže iba na chod motora, nie je objektívne a reálne možná bez toho, aby vodič aj nastúpil do motorového vozidla s cieľom uvedenia motora do chodu a po jeho vypnutí, aby z neho nevystúpil, úmerne tomu nemožno len samotný chod motora považovať za dostatočné hraničné kritérium pre určenie rozmedzia, kedy sa škoda spôsobená stojacím motorovým vozidlom bude a kedy sa nebude považovať za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa § 427 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého predpokladom na založenie objektívnej zodpovednosti prevádzkovateľa motorového vozidla je, aby škoda bola vyvolaná osobitnou povahou jeho prevádzky, nevyhnutne však nemusí ísť iba o škodu spôsobenú priamo jazdou. Prevádzkou motorového vozidla teda nie je iba činnosť spočívajúca v chode motora, ale je to aj činnosť, resp. činnosti, ktoré sú nevyhnutne potrebné na využitie tohto jeho motorického potenciálu (napr. vystupovanie a nastupovanie do motorového vozidla, čerpanie pohonných hmôt), resp. s jeho využitím bezprostredne súvisia. Inými slovami, vypnutím motora prevádzka vozidla nekončí, pretože za tým nasledujú ďalšie úkony bezprostredne nadväzujúce na skončenie jazdy, t. j. ako v danom prípade otvorenie dverí predchádzajúce vystúpeniu vodiča z vozidla. V tejto spojitosti je však nevyhnutné podotknúť, že v súvislosti s úkonmi nasledujúcimi po zaparkovaní motorového vozidla, pri ktorých môže vzniknúť škoda, zákonodarca v zákone o zodpovednosti za škodu v jeho ustanovení § 5 ods. 1 písm. i) explicitne upravil iba jeden prípad, kedy poisťovateľ nenahradí poškodenému namiesto škodcu škodu z titulu

zmluvného poistenia jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a to prípad, keď škoda vznikne „... manipuláciou s nákladom stojaceho vozidla“.

16. Inými slovami, otváranie dverí vozidla je úkon realizovaný v priamej súvislosti s prevádzkou vozidla ako úkon predchádzajúci vystúpeniu z vozidla alebo nastúpeniu do vozidla, teda ide o úkon bezprostredne nadväzujúci na ukončenie jazdy motorového vozidla (pri vystúpení) alebo predchádzajúci začatiu jazdy (pri nastúpení) Z tohto dôvodu sa aj tieto úkony spravujú režimom zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

17. To, že otváranie a zatváranie dverí, ako aj bočných stien vozidla je považované za prevádzku motorového vozidla, s ktorou sa môže spájať aj vznik dopravnej nehody, je implikované aj v § 24 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého „*Otvárať dvere alebo bočné steny vozidla, ako aj nastupovať do vozidla alebo vystupovať z neho sa smie len vtedy, ak tým nie je ohrozená bezpečnosť nastupujúcich osôb alebo vystupujúcich osôb ani iných účastníkov cestnej premávky*“, pričom na porušenie tejto povinnosti nadväzuje zodpovednosť za vznik dopravnej nehody spôsobenej v bezprostrednej súvislosti s takouto prevádzkou motorového vozidla.

18. Škodu spôsobenú osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla nemožno determinovať výlučne iba okolnosťami súvisiacimi s pohybom vozidla, ale aj s jeho technicko-konštrukčnými preddispozíciami, ktorých súčasťou sú nepochybne aj dvere motorového vozidla, ktorých jedinečný spôsob ukotvenia, a tým predurčený spôsob ich otvárania je špecifikom vlastným osobným motorovým vozidlám nevyhnutým na riadne užívanie vozidla a ich otváranie pred alebo po skončení jazdy môže byť v cestnej premávke spojené s nebezpečenstvom vzniku dopravnej nehody (škody), a to aj za situácie, keď vozidlo stojí a má vypnutý motor.

19. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď

pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

20. V intenciách uvedeného možno závery krajského súdu považovať za logické, ústavne udržateľné, neodporujúce aplikovanej právnej úprave a podľa ústavného súdu im nemožno vyčítať takú svojvoľnosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

21. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaného rozhodnutia krajského súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľke úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jej práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2017